

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/220/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7113223120
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2017:7113223120.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a sudcov JUDr. Ladislava Duditša a JUDr. Jarmily Čabaiovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Údernícka 5, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Údernícka 5, proti žalovanému: L. F., M.. X.X.XXXX, bytom v Košiciach, W. XX, zastúpeného T.. U. R., S. G. P.Ú. B.-G., za účasti Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, Nám. Legionárov 5, IČO: 42176778, zastúpeného JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, so sídlom v Stropkove, Nám. SNP 7, o zaplatenie 1.672,92 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Košice I č.k. 35C/460/2015-156 z 10.11.2015 v spojení s uznesením Okresného súdu Košice I č.k. 35C/460/2013-198 z 2.3.2016

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v spojení s opravným uznesením.

P r i z n á v a Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

N e p r i z n á v a žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobca nemá právo na náhradu trov a zaviazal žalobcu zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 214,63 eur na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Ambróza Motyku do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Predmetom konania je nárok žalobcu uplatnený proti žalovanému žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 14.8.2013, ktorou sa domáhal zaplatenia od žalovaného sumy 1.672,92 eur, úrokov z omeškania vo výške 106,65 eur a ročného úroku z omeškania vo výške 9% zo sumy 1.672,92 eur od 13.2.2012 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Žalobu odôvodňoval tým, že zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 15.12.2011 medzi postupcom Slovenskou sporiteľňou a.s. a žalobcom postúpil postupca na žalobcu pohľadávku uzatvorenú dňa 29.3.2007 so žalovaným titulom zmluvy č. 447689692, na základe ktorej mu poskytol peňažné prostriedky, ktoré ale žalovaný neuhradzoval riadne a včas. Pohľadávka žalobcu k postúpeniu pohľadávky predstavovala sumu 5.513,84 eur a pozostávala z istiny vo výške 4.488,73 eur, riadneho úroku vo výške 110,69 eur, úroku z omeškania vo výške 505,45 eur a ostatného príslušenstva vo výške 8,97 eur. Predmetnou zmluvou o úvere postupca poskytol žalovanému úver vo výške 3.983,27 eur, ktorý mal byť splácaný v mesačných splátkach vo výške 92,94 eur vždy k 20. dňu v mesiaci s tým, že žalobca si uplatňuje splátky úveru splatné od 20.9.2010 do 20.2.2012, v počte 18 a v celkovej výške 1.672,92 eur, keďže sa stali splatnými dňa 12.2.2012, kedy žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru.

3. Podaním zo dňa 25.9.2013 oznámil vstup do konania, do 1.7.2016 vedľajší účastník - Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS a namietal neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľskej zmluve, nekalé obchodné praktiky a vzniesol námietku premlčania žalovanej pohľadávky. Poukazoval na to, že žalobca nemohol platne nadobudnúť pohľadávku z neukončeného úverového vzťahu so SLSP a.s. a naďalej poskytovať a spravovať úverový rámec poskytnutý žalovanému a preto navrhoval žalobu zamietnuť a priznať žalovanému náhradu trov konania. Uznesením Okresného súdu Košice I č.k. 35C/460/2013-87 z 23.1.2015 súd pripustil vstup vedľajšieho účastníka do konania, pričom rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 14.3.2015.

4. Na základe vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia súd prvej inštancie vec právne posúdil v zmysle ust. § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 528 ods. 2 OZ, § 7 ods. 1 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, § 92 ods. 8 zákona o bankách, § 52 ods. 2, 3 OZ, § 53 ods. 1, 4 OZ, § 54 ods. 1, 2 OZ, § 497 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), § 499 a § 502 ods. 1 veta prvá ObZ, § 39 OZ, Smernicou Rady EHS č. 93/13 z 5.4.1993 a to čl. 3 ods. 1 až 3, ako aj čl. 5 až 7.

5. Dospel k záveru, že v danej veci ide o spotrebiteľský vzťah, na ktorý treba aplikovať ustanovenie týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Ako prvé, vzhľadom na vznesenú námietku nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu posudzoval, či došlo k riadnemu postúpeniu pohľadávky na žalobcu, pričom dospel k záveru, že s odkazom na ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nemohlo dôjsť k účinnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu, keďže došlo k porušeniu daného ustanovenia a preto žalobca nemôže byť nositeľom tvrdeného hmotného práva vyplývajúceho z predložených listinných dôkazov a vo veci nemá aktívnu vecnú legitímáciu a to dokonca ani v časti pohľadávky, s ktorou by žalovaný bol prípadne v omeškaní, z dôvodu absencie akejkoľvek výzvy na úhradu zo strany právneho predchodcu žalobcu. Uviedol, že v konaní nebolo preukázané, aby postupca Slovenská sporiteľňa a.s. vyzvala pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok žalovaného na splnenie omeškaných splátok poskytnutého úveru, resp. že Slovenská sporiteľňa a.s. pred postúpením pohľadávky vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru, keďže túto vyhlásil až samotný žalobca listom zo dňa 24.1.2012, čo však nezodpovedá platnej právnej úprave. Preto žalobca neuniesol dôkazné bremeno, že ku dňu postúpenia pohľadávky bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru a že dlh pri postúpení pohľadávky predstavoval sumu, ktorú si uplatnil v konaní. Vzhľadom k tomu súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol, z dôvodu nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu.

6. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku („O.s.p.“), v zmysle uvedenej špecifikácie náhrady trov konania s odkazom na ust. § 149 ods. 1, § 151 ods. veta prvá, ods. 5 O.s.p.

7. Uznesením č.k. 35C/460/2013-198 z 2.3.2016 súd prvej inštancie opravil meno sudkyne uvedené na poslednej strane napadnutého rozsudku tak, že jej meno správne znie JUDr. Lenka Bowker.

8. Proti rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote (včas) odvolanie v zmysle odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 205 ods. 2 písm. f/ a c/ O.s.p., t.j. z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, ako aj z nedostatočného zistenia skutkového stavu. Mal za to, že v konaní predložil relevantné oznámenie postupcu žalovanému o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky (viď rozsudok NS SR zo dňa 11.6.2003, sp.zn. 4Obo/210/01, ako aj uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.6.2014, sp.zn. 9Co/133/2013). K platnosti postúpenia pohľadávky k aplikácii ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách zastával názor, že toto ustanovenie nemožno spájať s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka žalobcu, keďže nezakladá občianskoprávnu povinnosť vo vzťahu ku klientovi banky a nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky (viď rozhodnutie Okresného súdu Prievidza zo dňa 30.3.2015 sp.zn. 12C/63/2014). K postúpeniu nesplatených peňažných záväzkov poukazoval na to, že zo znenia ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná, a preto banka môže postúpiť peňažný záväzok ako celok, vrátane jeho príslušenstva. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru žalobcu uviedol, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru postupcom nie je podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky (viď rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24.4.2014 sp.zn. 19C/34/2012, ako aj ďalšie citované rozhodnutia súdov). Nesúhlasil s úhradou trov konania vedľajšiemu účastníkovi, keďže musí sám z podstaty svojej existencie byť schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Preto mu vznikol nárok na úhradu uplatnených splátok a navrhoval, aby odvolací súd rozsudok v zmysle

ust. § 220 O.s.p. zmenil tak, že vyhovie jeho návrhu, resp. v zmysle ust. § 221 ods. 1 a 3 O.s.p. ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania.

9. Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS (do 1.7.2016 vedľajší účastník) navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil ako vecne správny a to z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu s odkazom na ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý v danej veci nie je naplnený s odkazom na citované rozhodnutia súdov. Uplatnil si náhradu trov konania.

10. Žalobca sa k vyjadreniu Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS nevyjadril.

11. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 380 ods. 1 CSP a z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov v zmysle § 205 ods. 2 písm. c/ a f/ O.s.p. v spojení s ust. § 470 ods. 2 prvej vety CSP, v CSP odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ a h/ CSP a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

12. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 18.5.2017 o 11,15 hod., v pojednávacej miestnosti č.dv. 230/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 10.5.2017, na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP a contrario.

13. Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (t.j. 1.7.2016).

14. Podľa ust. § 470 ods. 2 prvá veta CSP právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

15. Žalobca podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku.

16. Žalobca v odvolaní namietal odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p., t.j. že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

17. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

18. Z obsahu odvolania žalobcu taktiež vyplýva, že namietal aj odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c/ (od 1.7.2016 v zmysle § 365 ods. 1 písm. e/ CSP) v zmysle ktorého neúplnosť zistenia skutkového stavu je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou sporu navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal navrhnuté dôkazy nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom.

19. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody vo veci nie sú dané, pričom treba podotknúť, že žalobca v podanom odvolaní ani nekonkretizoval, ktoré dôkazy navrhol a a súd ich nevykonal.

20. Odvolací súd konštatuje, že rozhodnutiu súdu prvej inštancie nemožno vytknúť aby vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývajú, ani nevyšli za konania najavo, aby opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo aby v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozbor, prípadne, aby výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 133 až § 135 O.s.p. účinného v čase jeho rozhodovania, alebo aby na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Rozsudok nie je ani nepreskúmateľný a nebola zistená ani iná vada, ktorá by mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

21. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p. účinného v čase jeho rozhodovania, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil.

22. Správne, podrobné a presvedčivé sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP), keďže ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci.

23. Odvolací súd apeluje na to, že uplatnený nárok vyplýva zo spotrebiteľského nároku, pričom spotrebiteľské právo a jeho úprava v Občianskom zákonníku je dôsledkom transpozícií Smernice EÚ, týkajúcej sa ochrany spotrebiteľa a rozhodovacia prax súdov sa vyvíja smerom k dôslednejšej ochrane spotrebiteľa.

24. Podľa § 52 ods. 1 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

25. Zákonom č. 102/2014 Z.z. s účinnosťou od 1.4.2015 bola doplnená do ust. § 52 ods. 2 OZ tretia veta, podľa ktorej na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

26. Keďže k tomuto doplnenému textu neexistuje prechodné ustanovenie znamená to, že od dňa jeho účinnosti sa vzťahuje toto ustanovenie aj na právne vzťahy, založené pred týmto dňom (rozsudok Najvyššieho súdu SR z 21. 04. 2015 sp. zn. 3MCdo/14/2014).

27. K aplikácii predpisov o ochrane spotrebiteľov na tzv. absolútne obchody sa vyjadroval ústavný súd už v rozhodnutí z 19.6.2013 č.k. I. ÚS 402/2013-10, ktorým odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vo veci, kde odvolací súd vzťah z úverovej zmluvy posudzoval ako vzťah spotrebiteľský.

28. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie v tom, že žalobca nemá aktívnu vecnú legitimitáciu vo veci, nakoľko nedošlo k dodržaniu zákonných predpokladov v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a preto nemohlo dôjsť k účinnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu vo vzťahu k žalovanému a pre rozpor so zákonom je takýto právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný. Vzhľadom k tomu žalobca nemôže byť nositeľom tvrdeného hmotného práva vyplývajúceho z predložených listinných dôkazov a nemá aktívnu vecnú legitimitáciu vo veci a to z dôvodu, že Slovenská sporiteľňa a.s. ako postupca nevyzvala pred uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávok žalovaného na splnenie omeškaných splátok poskytnutého úveru a zároveň pred postúpením pohľadávky nevyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru. To vykonal až žalobca listom zo dňa 24.1.2012, čo ale nezodpovedá ust. § 92 ods. 8, keďže tak mal urobiť postupca. Preto nie je ani zrejماً výška dlhu pri postúpení pohľadávky, ktorú si žalobca uplatnil v konaní.

29. Odvolací súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciú prax súdov (viď rozhodnutia Krajského súdu v Prešove 19Co/197/2014, 4Co/145/2014, ako aj Krajského súdu v Trnave 24Co/716/2015) a uvádza, že nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona o bankách a to § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu s tým, že prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v Zbierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka s poukazom aj na rozsudok Krajského súdu v Bratislave vo veci 6Co/58/2016, ako aj rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 12Co/157/2015 a to v tom smere, že samotný nárok súd posudzoval aj podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, ktorý uvádza, že „banky môžu postúpiť svoje pohľadávky aj nebankovým subjektom, ak je dlžník nepretržite v omeškaní dlhšie ako 90 kalendárnych dní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku, ak je tu písomná výzva voči klientovi na vrátenie. Žalobca nepredložil žiadnu písomnú výzvu na zaplatenie postúpenej pohľadávky, resp. nedoložil vyhlásenie zosplatenie zostatku úveru, takže neexistuje aktívna legitímácia u žalobcu z platného postúpenia pohľadávky od banky. Žalobca nadobudol pohľadávky počas trvania úverového vzťahu, pričom podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách môže byť predmetom postúpenia len splátka úveru, ktorá je po lehote splatnosti viac ako 90 dní, a existuje písomná výzva klientovi na úhradu peňažného záväzku. Táto podmienka pri postúpení pohľadávky od banky na žalobcu nebola splnená. Keďže žalobca nepreukázal výzvu zo strany banky na zaplatenie pohľadávky, pričom banka môže postupovať len splatné pohľadávky, potom postúpenie pohľadávky z banky na žalobcu znamená obchádzanie zákona a je to neplatný právny úkon“. V tomto smere sa vyjadrilo aj Ministerstvo financií SR, sekcia finančného trhu, Štefanovičova 5, Bratislava 15 v podaní zo dňa 21.3.2017 v tom smere, že „postúpenie bankovej pohľadávky, ktoré je v rozpore so zákonnými pravidlami ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je právnym úkonom odporujúcim zákonu a tým neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a to s odkazom aj na čl. 6 ods. 1 Smernice 93/13/EHS, ktorá stanovuje neprijateľné či nekalé podmienky a praktiky predávajúceho, dodávateľa, či poskytovateľa služieb ako nezáväzné pre spotrebiteľa“.

30. Vzhľadom k týmto skutočnostiam sú preto odvolacie námietky žalobcu vo veci právne irelevantné a preto odvolací súd napadnutý rozsudok v spojení s opravným uznesením a s výrokom o trovách konania, ktorý napĺňa predpoklady účelnosti, nakoľko súd vo svojom rozhodnutí vychádzal z vyjadrenia do 1.7.2016 vedľajšieho účastníka v smere nenaplnenia predpokladov v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

31. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný a z dôvodu neúspechu v odvolacom konaní nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Úspešnému žalovanému vznikli trovy odvolacieho konania, ale z dôvodu, že z obsahu spisu ich vznik nevyplyva, súd žalovanému nepriznal ich nárok. To nemožno povedať u Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, ktorý konal v záujme žalovaného, keďže podal vyjadrenie k odvolaniu žalobcu, z ktorého vychádzal odvolací súd vo svojom rozhodnutí o nenaplnení zákonných predpokladov v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách a preto odvolací súd priznal Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Nakoľko odvolací súd Združeniu na ochranu občana spotrebiteľa HOOS proti žalobcovi priznal plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, v zmysle § 262 ods. 2 CSP prichádza do úvahy ďalší procesný postup týkajúci sa rozhodovania súdu prvej inštancie o výške priznaného nároku na náhradu trov odvolacieho konania.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0. (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).